

Tilly Bagshawe

KRÁSKA A LORD

Angličanův dům
je jeho
hrad...

KRÁSKA
A
LORD

Tilly
Bagshawe

KRÁSKA A LORD

Přeložila Jana Kordíková

Nonně, s láskou

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2016 Tilly Bagshawe

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Bachelor*

(First published by HarperCollins *Publisher*, London, 2016)

přeložila © 2017 Jana Kordíková

Redakce textu: Milena Kudělová

Jazyková korektura: Ivana Podskalská

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-966-4 (pdf)

Poděkování

Jako obvykle bych chtěla poděkovat skvělému týmu z nakladatelství Harper-Collins; zvláště pak svým redaktorkám Kimberley Youngové a Claire Palmerové. Také bych chtěla poděkovat svým úžasným agentům Hellií Ogdenové v Londýně a Lukeu Janklowovi v New Yorku a všem v Janklow & Nesbit, kteří mi pomáhali a provázeli mě od počátku mé spisovatelské kariéry až dodnes. A pochopitelně i své rodině, za lásku a podporu, zvláště pak svým dětem Sefi, Zacovi, Theovi a Summer. A také manželovi – díky za náš nádherný život.

Knihu *Kráska a lord* věnuji své vzácné kamarádce Sonye Walgerové, přezdívvané Nonny, díky níž je život v Los Angeles ještě o něco lepší. Jsem ti vděčná, že už jsi mi tolikrát pomohla udržet zdravý rozum. Doufám, že se ti tahle kniha bude líbit.

TB 2016

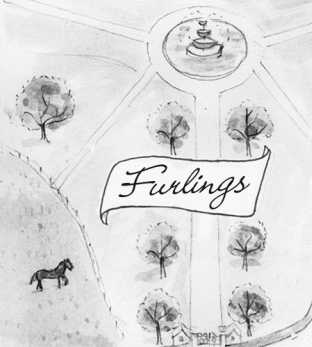

Pahorkatina

Fittlesc

Fara
Obchod High

Furlings

Bývalá fara

Kostel svatě Hildy

Náves

Host U Lis

Kukietové hřiště

Škola svatě Hildy

Downs

Do Chichesteru

ombe

Pošta

Willow Cottage
Maxe Bingleyho

Street

Swell

Farma Wraggsbottom
Gabea a Laury
Baxterových

Woodside Hall
Penny a Santiaga
de la Cruzových

Řeka

Brockhurstský
les

Do Brockhurstu

Foxhole Lane

inec
sky

Riverside Hall
sira Edwarda Wellesleyho
a lady Wellesleyové

Swell Valley

Obsazení

Hrad Hanborough

Ctihodný Henry Saxton Brae, nejžádanější svobodný muž Anglie. Vysoký, tmavovlasý a až nebezpečně pohledný, mladší syn zesnulého lorda Saxton Braea. Bývalý výborný tenista a známý playboy. Nedávno koupil úžasný hrad Hanborough, kde bydlí se svou snoubenkou **Evou** a milovanými psy Whisky a Sodou.

Eva Gunnarsonová, aktuálně nejslavnější švédská supermodelka – poslední tvář a tělo spodního prádla značky La Perla. Světlovlasá a štíhlá, přirozeně krásná a neskonale laskavá. Druhou Henryho žádost o ruku už nedokázala odmítnout, a když zrovna v zahraničí nefotí nějakou zakázku, žije s ním na Hanborough.

Georgina Savileová, za zády také přezdívaná Kostra – vysoká, hubená a plná zášti. Obchodní partnerka a dlouholetá milenka Henryho Saxton Braea. Vdaná za nekonečně nudného **Roberta**.

Sebastian, lord Saxton Brae, menší, tlustý a plešatý, současný držitel titulu starobylého rodu Saxton Braeů i majitel rodinného sídla Hatchings. Vrchní lovčí honitby ve Swell Valley, ženatý s **Kate, lady Saxton Braevou**, která je sice trochu prospěchářská, ale hodná a poněkud jednoduchá.

New York

Graydon James, mezinárodně proslavený a vyhledávaný interiérový designér – jeho křiklavé a výstřední vystupování je v nápadném kontrastu se střízlivými a neuvěřitelně nákladnými interiéry.

Flora Fitzwilliamová, pravá ruka Graydona Jamese, místo ve firmě GJD získala hned po promoci na prestižní Rhodeislandské škole designu. Drobná sexbomba, která po portorické matce zdédila výrazné křivky a po anglickém otci světlou pleť a vlasy. Přestože nemá žádné vlivné příbuzné ani konexe, podařilo se jí uchvátit jednoho z nejžádanějších mužů na Upper East Side **Masona Parkera**.

Mason Parker, milovaný syn z vysoce postavené rodiny z východního pobřeží, jež vlastní nemovitosti v okrese Westchester i na mnoha místech New Yorku. Světlovlasý a vzorný bankéř z Wall Street, který vypadá jako reklama na luxusní pánskou módu, ale je asi tak stejně „zajímavý“.

Fittlescombe

Barney Griffith, bývalý firemní právník a dnes kandidát na spisovatelskou dráhu. Barney je sice pohledný s širokými rameny a pískovými vlasy, ale moc nedbá o vzhled, se svým nevychovaným border teriérem Jeevesem jsou oba stejně okouzující, umolousaní a dobromyslní.

Laura Baxterová, úspěšná scénáristka a producentka, **Gabeova** manželka a matka dvou malých kluků Hugh a Lucy.

Gabe Baxter, místní idol dívčích srdcí. Televizní moderátor, farmář a rodinný typ, kterému nechybí velké ambice.

Jennifer Clempsonová, mladá veterinářka, příjemná dívka od vedle, ovšem tak trochu uličnice, nedávno si vzala vikáře **Billa Clempsona**.

Santiago de la Cruz, nezvykle pohledná kriketová hvězda. Hrál za Anglii, Sussex a dnes za Fittlescombe. Neskutečně zamilovaný do své manželky **Penny**, která je miláčkem celého údolí.

Angela Cranleyová, bývalá manželka Brett Cranleyho, matka Logan a Jasona. Angela žije ve Furlings, bývalém rodovém sídle Tatiány Flint-Hamiltonové, se svým dlouholetým partnerem **Maxem Bingleym**, ředitelem vesnické školy svaté Hildy.

ÚVOD

Henry Saxton Brae obdivoval značné prednosti své obchodní partnerky.

„Víc!“ nařídila mu. „Už skoro budu!“

Měla zavřené oči a trhaně dýchala. Její pohledný skřítkovský obličej byl zkřivený soustředěním, jak se snažila dosáhnout orgasmu.

Henry pocítil silnou nenávist, nejdřív k George a pak k sobě samému. Nakonec taky zavřel oči, vybuchl v ní, a když oba dosáhli vyvrcholení, jeho prsty se jí bolestivě zaryly do zad.

„Ošklivče,“ škádlila ho Georgina a otočila se, aby si mnula modřiny, které se jí začínaly dělat nad zadečkem. Pak z něj sklouzla s neuvěřitelně povýšeným výrazem v obličejí. Pokaždé když to dělali, George „vyhrála“ a Henry „prohrál“. Vychutnávala si moc, jakou nad ním měla; svou schopnost přesvědčit ho k sexu, i když hluboko uvnitř moc dobře věděla, že jí opovrhuje.

„Robert si toho určitě všimne. Co mu asi tak řeknu?“

„Určitě něco vymyslíš,“ mumlal Henry zahořkle a natahoval si džíny. „Lhaní ti nikdy nedělalo problémy.“

„Tobě taky ne, zlato,“ nedala se George.

Leželi na podlaze v londýnských kancelářích GigTix.com, prosperující internetové firmy, kterou Henry Saxton Brae a Georgina Savileová založili před třemi lety. Díky tomu oba pohádkově zbohatli, zároveň je to však uvěznilo v čím dál nezdravějším vztahu. Georgin manžel Robert, neuvěřitelně nezajímavý právník, kterého ulovila teprve nedávno, měl tak málo fantazie, že by nikdy neodhadl, co se mu děje za zády. Ovšem Henryho přítelkyně Eva začínala mít podezření.

Ne přítelkyně, připomněl si Henry provinile. Snoubenka.

Proč už George zase podlehl? Proč? Jaká posedlost ho přiměla podvádět milovanou ženu, která byla tisíckrát krásnější než zlovolná, manipulativní a záštiplná George Savileová nebo všechny ostatní jeho bezvýznamné aférky?

„Myslím to vážně,“ našpulila se George a zkoumala si modřiny z větší blízkosti. „Jak by se ti asi líbilo, kdybych tě poslala za Ikeou s poškrábanými zády?“

„Neříkej jí tak,“ okřikl ji Henry. „Ikea“ byla Georgina přezdívka pro Evu, protože to byla Švédka a podle Georginina názoru byla snadno nahraditelná.

Henry se podíval na hodinky Patek Philippe a jeho úzkost se ještě zvýšila. „Už musím jít. Přijedu pozdě.“

„Proč? Ty snad máš večerku?“ posměšně se ho zeptala Georgina a přes tělovou push-upku si oblékla neuvěřitelně těsné růžové tričko.

„Ve vsi je teď slavnost,“ vysvětloval Henry a vzal si ze stolu klíčky od auta. „Mám tam rozdávat ceny.“

George zaklonila štíhlý krk a hlasitě se rozesmála.

„Úplně jsem zapomněla, že teď ze sebe děláš venkovského džentlmena. To je neskutečné!“

„Já ho ze sebe nedělám,“ hájil se Henry.

Henry před půl rokem koupil to nejromantičtější místo ve Swell Valley, hrad Hanborough, a teď tam nastálo žil i se svou nastávající. Celá ta záležitost byla úplně absurdní. Vzít Henryho Saxton Braea z Londýna bylo stejné jako vzít kosatku z oceánu. Henry byl predátor, žádný domácí mazlíček.

„Jen běž,“ zlobila ho George. „Hradní pán nesmí na slavnost dorazit pozdě.“

Henry vyrazil z kanceláře a práskl za sebou dveřmi.

Jakmile George zůstala sama, vítězný úsměv se jí vytratil z obličeje a ovládla ji dobře známá melancholie a zklamání. Henry jednou dostane rozum. Tím si George byla jistá. Ale to čekání občas bylo hrozně náročné.

Doufala, že její svatba s Robertem Henryho probere. Jemu to však zjevně vůbec nevadilo. George si byla poměrně jistá, že svou lhostejnost jen předstírá. Ale i tak to bylo těžké. Henryho zasnoubení s tou příšernou, tupou a obyčejnou Evou Gunnarsonovou pro ni bylo další ranou. George si zvykla, že jí neustále zahýbal. Konec konců byl jedním z nejžádanějších svobodných mužů v Británii. A časté střídání partnerek bylo typickým znakem mužů v tomto postavení, navíc George věděla, že jsou to jenom holky na jednu noc, které pro něj nic neznamenaly. Ovšem Henryho nově objevená oddanost k té švédské mrše byla něco nového. Tou se všechno změnilo.

Eva však nemůže vyhrát. Minimálně z dlouhodobého hlediska. Henrymu se brzy omrzí jak venkovský život, tak ona. A až se to stane, Georgina Savileová se konečně dočká své odměny.

Pořád ještě mě potřebuje, říkala si a znovu si mnula modřiny na zádech, tentokrát však láskyplně. Jsem jeho droga. A on zase ta moje.

Část první

KAPITOLA PRVNÍ

„Nemůžu uvěřit tomu, kolik dorazilo lidí. V takovémhle počasí. Vždyť to je úplný monzun.“

Max Bingley se s Angelou Cranleyovou choulili pod obrovským deštníkem a Max se rozhlížel po rozmáčené bažině, na které se konaly letošní Fittlescombské slavnosti. Nejkrásnější vesnice Swell Valley pořádala každoroční slavnosti na spodních pozemcích sídla Furlings. Tento úžasný georgiánský dům býval rodovým sídlem Flint-Hamiltonů, ale dnes v něm bydlel ten nejšťastnější nesezdaný pár Fittlescombu – Angela a Max, kteří v této tradici velmi rádi pokračovali.

„Já vím,“ uznala Angela. „Jak velký na tom podle tebe má podíl přítomnost krásné slečny Gunnarsonové?“

Oba se obrátili ke stanu, kde se pořádala soutěž o nejlepší dort a kam vedla fronta hlučných a rozdováděných lidí, kteří se ochotně krčili na dešti.

Max se zazubil. „Já bych to odhadoval tak na devadesát procent. Supermodelku bychom do poroty měli sehnat na každý rok.“

Zmiňovanou supermodelkou byla Eva Gunnarsonová, poslední tvář (a tělo) výrobce prádla La Perla, jejíž fotky se pravidelně objevovaly v časopisech *Maxim* a *Sports Illustrated* a která se nedávno zasnoubila s ctihodným Henrym Saxton Braem. Henry kdysi vyhrál mistrovství Británie v tenise v kategorii do jednadvaceti let a byl téměř stejně velkým oblíbencem bulváru jako jeho přítelkyně. Jako byl on vysoký, tmavovlasý a pohledný, byla Eva plavovlasá, štíhlá a opravdu krásná. Díky kombinaci atraktivního vzhledu, osobního kouzla, nesmírného bohatství a starobylého aristokratického jména se Henry pravidelně objevoval v časopisu *Tatler* jako jeden z nejžádanějších nezadaných mužů v Anglii. V uplynulých pěti letech si v Londýně užíval svobodný život.

Od té doby, co pár oznámil své zasnoubení, se však tohle vše změnilo, oba se přestěhovali na Hanborough, aby začali venkovský život. Letos nadchli celé Swell Valley, protože oznámili, že se hrad Hanborough chystají vrátit do jeho původní krásy, jednak jako rodinné sídlo, ale rovněž jako fungující panství. Eva se v mezidobích mezi atraktivními modelingovými zakázkami v zahraničí snažila zapojovat do vesnického života. Ale Henry Saxton Brae se většinou držel zpátky a vypadalo to, že ani dnes to nebude jinak.

Uvnitř stanu prudce stoupala teplota, a to nejen kvůli masě těl, která se tam tlačila, aby jejich majitelé zahlédli Evu Gunnarsonovou, která ve skinny džínách a tílku vypadala přímo úžasně.

„Všechny ty dorty se zničí. Musíte ty lidi nějak dostat *ven*, vikáři. Ty moje karamelové kopretiny jsou hrozně křehké. Taková poleva se neudělá sama, víte?“ dorážela na vikáře jedna členka Dámského klubu.

„Ne, jistě že ne.“ Reverend Bill Clempson si nejspíše utíral čelo. Zvedl megafon a marně vykřikl do davu. „Kdybyste všichni laskavě mohli odstoupit od exponátů...“

„Potřebujete pomoci, vikáři?“

Do čela davu se prodral Gabe Baxter, další místní celebrita a kdysi také vikářův úhlavní nepřítel. Od té doby, co si Bill vzal Jenny, která na Baxterově farmě dříve pracovala jako veterinářka a s Gabem i jeho ženou Laurou si vždy skvěle rozuměla, se však jejich vztahy zlepšily. Přesto vikář místnímu nepřítelivějšímu farmáři nikdy tak úplně nedůvěřoval.

„Myslím, že máme vše pod kontrolou.“

Gabe si ho nevyšímal, sebral mu megafon a místo něho mu podal ulepený plastový kelímek teplého piva.

„Uhněte *dozadu*, prosím. Všichni *hned odstupte* od stolů.“

Pak šel dopředu s nataženýma rukama. Dav, který Billa naprosto ignoroval, okamžitě ustoupil snad o metr a půl. Bylo to stejné, jako sledovat lehce připitého Mojžíše, jak se před ním rozestupuje Rudé moře.

„Díky! To bylo úžasné!“

Gabe zvedl hlavu a zjistil, že před ním stojí Eva Gunnarsonová.

„Já jsem Eva.“

„Gabe.“ S vypětím všech sil se vzpamatoval natolik, že jí podal ruku. Gabe sice byl úplně zblázněný do své ženy Laury, ale Eva byla tak nádherná a on už vypil tři piva. Takhle zblízka je její obličej krásný a přirozený, všiml si Gabe. Patřila k těm typům žen, co jim to bez líčidel sluší snad ještě víc. *Byla tak svěží*. S dlouhými neupravenými vlasy, které si odhrnula z obličeje a které jí v nezkrotných zlatých vlnách splývaly po zádech, vypadala nastávající paní Saxton Braeová mnohem mladší než na fotkách v časopisech.

„Tak co, objeví se tu dneska ten váš? Určitě víte, že půlka ženskejch z téhle vesnice je z něj úplně pryč. A mezi ně počítám i svou ženu.“ O tom, co Laura řekla o Evě, se jí radši nezmínil. Tvrdila totiž: „Je tak krásná, že bys ji nejradši nesnášel, ale nejde to. Za což bys ji vlastně měl nesnášet ještě víc.“

„Ani se jim nedivím, že se jim Henry tak líbí,“ prohlásila dobromyslně. „Je skvělý. A ano, *doufám*, že dnes dorazí.“ Nejistě se podívala na hodinky. „Dochvilnost není jeho nejsilnější stránka. Ale slíbil mi to.“

„Mluvením s tímhle chlápkem neztrácejte čas.“ Náhle se u nich objevil Santiago de la Cruz, sussexský kriketový bůh, postavil se mezi Gabea a Evu a modelku políbil na obě tváře, jako by snad byli staří známí. Se snědou pletí, modrýma očima a černými vlasy, které už mu na spáncích začínaly prokvétat, také dříve míval pověst sukničkáře, pak se však seznámil s andělskou Penny a vzal si ji. „Vždyť už tady vlastně ani nežijte. Polovinu času tráví v Londýně.“

„To není pravda!“ namítl Gabe, i když to tak bylo. Lauřina produkční společnost se totiž v posledních dvou letech dost rozjela, proto v údolí skutečně netrávili tolik času jako kdysi. „Vždyť já se tady narodil, na rozdíl od spousty náplav, které bych mohl jmenovat.“

„Penny se tu taky narodila,“ nedal se Santiago.

„Penny de la Cruz? Vy jste její manžel?“ Eva se usmála, protože ji potěšilo, že si to dala dohromady.

Santiago přikývl. „Už jste se potkaly?“

„Jen krátce. Mluvila o tom, že je malířka a že si před lety udělala několik skic hradu. Laskavě nám nabídla, že nám je nechá zarámovat a věnuje nám je jako dárek do nového domova.“

„To je celá Penny.“ Santiago přímo zářil hrdostí. Manželství de la Cruzových bylo velmi šťastné.

Lidé jsou tu tak milí, pomyslela si Eva, když se dívala, jak se Gabe se Santiagem chechtají vtípům toho druhého jako dva rozpustilí školáci. Angela Cranleyová se k ní předtím také chovala velmi přátelsky a vykládala jí zábavné příběhy o Graydonu Jamesovi, což byl designér, kterého Henry najal na rekonstrukci Hanborough a který kdysi stavěl dům Angelinu bývalému manželovi Brettovi.

„Cupital po domě jako Liberace, v tak těsných kalhotách, že spíš připomínaly baletácké legíny. Brett to po nějaké době odmítl snášet a požádal ho, jestli by se nemohl více zahalit, nebo tak nějak. Graydon se na něj jen podíval a smrtelně vážně prohlásil: ‚Jen pro vaši informaci, pane Cranley, skinny stříh je letos prostě in.‘ Můj muž má odpověď skoro na všechno, ale tenkrát se nezmohl na slovo.“ Angela si z očí otírala slzy smíchu.

Eva už si byla jistá tím, že přestěhováním do Swell Valley s Henrym začnou nový, mnohem šťastnější život.

Představovala si sebe a Henryho za pět let na stejné vesnické slavnosti, to už samozřejmě budou svoji, možná kolem nich dokonce bude běhat dítě. Krásný chlapeček, podobný Henrymu...

Eva se znovu podívala na hodinky.

„Budeme muset začít bez něj,“ stěžoval si Max Bingley Richardu Smartovi, který s Henrym chodil na střední a také se nedávno přistěhoval. Richard přijal

uvolněné místo fittlescombského lékaře a s manželkou Lucy si pronajali Riverside Hall v Brockhurstu od sira Eddieho Wellesleyho a jeho ženy, protože ti se rozhodli strávit rok v zahraničí.

„Chápu. A souhlasím,“ řekl Maxovi. „Henry má spoustu úžasných vlastností, ale dochvilnost mezi ně bohužel nikdy nepatřila.“

„Tak komu bychom měli svěřit předávání cen?“ ptal se Max.

Richard se rozhlédl a zkoumal zabahněné pole, aby našel nějakou inspiraci.

„Co třeba Sebovi?“

Oba muži se podívali na Henryho staršího bratra Sebastiana. Seb Saxton Brae byl menší, tlustý a plešatící a měl tak nepříjemně aristokratický přízvuk, že mluvil, jako by měl v puse knedlík, také byl dobromyslný, ale poněkud natvrdlý.

„Je to lord. A zdejší vrchní lovčí,“ připomněl Richard Maxovi.

Sebův a Henryho otec Ioni nečekaně zemřel, takže se ze Sebastiana stal nejmladší lord Saxton Brae za poslední čtyři generace. Spolu se ženou Kate se den po pohřbu přestěhovali do majestátního rodového sídla Hatchings (které se však rozhodně nemohlo poměřovat s hradem Hanborough).

„Tak do toho,“ vybídl ho Richard. „Požádejte ho. Moc rád vám vyhoví.“

Max vzdychl. Ale v nouzi člověk nemůže být vybíravý. A konec konců šlo jen o předávání cen z tomboly.

Max se brodil bahnem a mávl na Seba. „Lorde Saxton Brae? Nemohli bychom si chvilku promluvit?“

KAPITOLA DRUHÁ

„Já to nechápu. Já prostě *chci* bazén. Tak ten pitomý bazén taky *budu* mít. Co by to do háje bylo za letní sídlo, kdyby nemělo bazén?“

Odulé veverčí tváře Lisy Kentové se doslova třásly vzteky. Lisa jako bývalá manželka miliardáře a zakladatele investičního fondu Steva Kenta byla zvyklá, že si vždycky prosadí svou. A od té doby, co ji její manžel vyměnil za (mnohem) mladší modelku, stalo se pro ni prosazování její vůle hlavním smyslem života. Kdyby Lisa nebyla tak naprosto nesnesitelná, tak by ji Flora Fitzwilliamová snad i litovala. Takhle však mohla litovat jen sama sebe. Pracovat jako interiérová designérka pro Lisu Kentovou totiž bylo asi tak stejně příjemné, jako když vám zubař vrtačkou zajíždí do zkaženého zubu. A fakt, že Lisa svůj dům na ostrově Nantucket poblíž Cape Cod budovala během toho nejchladnějšího a nejdeštivějšího května, jaký si kdo pamatoval, situaci nijak neusnadňoval.

Jak tu někdo může žít? přemýšlela Flora. *To bych se radši zabila.*

Její utrpení na Cape Cod se však naštěstí blížilo k závěru. Příští měsíc touhle dobou už Flora bude v Anglii a díkybohu se bude věnovat zakázce svých snů. Té myšlenky se držela jako tonoucí voru, zatímco si Lisa dál stěžovala.

„Jde o to,“ vysvětlovala jí Flora trpělivě, jakmile se dostala ke slovu, „že dům stojí přímo na útesu. A na Baxter Road jsou obrovské problémy s erozí, což sama dobře víte. Kdybychom tu hloubili základy pro bazén, vážně bychom tím ohrozili...“

„Je mi *jedno*, co tím ohrozíme! Za to, abyste podobné problémy řešila, vás přece platím.“

Vlastně platíte mému šéfovi Graydonu Jamesovi, pomyslela si Flora. Podle mě i za čistírnu zaplatíte víc, než já dostanu za práci odvedenou na téhle zakázce.

Tu myšlenku si však raději nechala pro sebe a dál se vytrvale držela faktů. Pokusila se o otevřenější přístup.

„Když tu zkusíte vykopat bazén, Liso, tak váš dům spadne do oceánu. Mrzí mě to, ale tak by to dopadlo. A věděla jste to dřív, než jste ten dům koupila. Proto také bazén nebyl součástí našeho návrhu zahrady.“

Lisa přimhouřila své hezké zelené oči. „Karen Bishopová bazén má.“
Flora vzdychla.

Její bohatá klientka se v mládí živila jako divadelní herečka a rozhodně byla velká kráska. Dál si udržovala pružnou a štíhlou postavu zpevněnou cvičením jógy, její světlé melírované mikádo zdůrazňovalo jemné rysy obličeje, které by úplně nezničilo ani mnohem větší množství výplní. Poslední dobou však Lisa Kentová nepůsobila krásně, ale spíš nákladně. Dobře udržovaně.

Jako naparáděný pejsek, pomyslela si Flora s náznakem jízlivosti.

Neuškodilo by, kdyby se čas od času usmála.

„Karen Bishopová bydlí na Lincoln Circle,“ vysvětlovala dál Flora.

„Přesně tak, přímo na útesu.“

„Ale to je úplně jiný útes, Liso.“ Připadalo jí to stejně marné, jako mluvit s baletem v období vzdoru. „Má jinou polohu. Platí tam jiné stavební předpisy.“

„To je mi jedno! Karen si o sobě vždycky myslela, že je něco víc, dokonce i předtím, než jsem se rozvedla. Nechci, aby se na mě s Williamem vytahovali ve Westmoorském klubu jen proto, že mi moji neschopní designéři nedokážou postavit ani pitomý bazén. A myslím to vážně, Floro. Zaříd'te to!“

Lisa Kentová zabodla prst ověšený diamanty Flořiným směrem a pak zase zmizela v rozestavěném domě.

Flora se kousla do spodního rtu a počítala do deseti.

Neber si to osobně. Neber si to osobně.

Ve skutečnosti je Lisa Kentová jen nešťastná a zahořklá ženská. Věnovala nejlepší léta života muži, který ji při prvních známkách stárnutí odhodil jako použitý kapesník, a aniž by se jednou ohlédl, začal nový život s novou ženou. A tohle ponížení jí nemůže vynahradit žádný dům, bazén ani diamanty.

Zato Flora Fitzwilliamová byla zasnoubená s báječným, laskavým, pohledným a bohatým mužem. Mason Parker byl tou nejlepší věcí, která ji v životě potkala, tečka. A druhá nejlepší věc byla její práce. V pouhých třidvaceti letech, hned po absolvování RISD, designérské školy na Rhode Islandu, Flora získala své místo snů, vlastně místo snů jakéhokoli interiérového designéra, mohla pracovat pro úžasného Graydona Jamese na Manhattanu.

Graydona Jamese, který navrhl novou galerii Gagosian v San Francisku i velkolepé Centre Des Arts v Paříži z vápence a zaobleného skla. Graydona Jamese, který postavil neoklasicistní hotel Nexus v New Yorku, který byl časopisem *InStyle* zvolen nejkrásnější novou budovou v Americe a časopisem *World of Interiors* tři roky po sobě „nejlepším luxusním hotelem“. Graydona Jamese, jehož řešení se projekt od projektu výrazně liší, vždy však v duchu čistých linií a proslavené střídmosti, kterým se žádný jiný žijící designér nikdy nedokázal vyrovnat. Graydon navrhoval soukromé domy, knihovny, španělské noční kluby i arabské paláce a stal se mistrem designu dávno předtím, než se díky své značce dostal mezi superboháče a proslavil se od Dubrovníku po Dubaj.

Všichni Flořini spolužáci se mohli zalknout závistí, když místo u Graydona Jamese získala.

Většina z nich samozřejmě Floře záviděla už předtím. A to nejen mimořádný talent pro design a umělecké cítění, ale také to, že byla nejžádanější dívkou na univerzitě. Což ještě nutně neznamenalo, že byla i tou nejkrásnější. Měřila pouhých sto padesát pět centimetrů, po své portorické matce zdělila výrazné křivky – uzoučký pas, velká prsa i zadeček – a po anglickém otci světlé vlasy a pleť. Flora spíše než současnou modelku připomínala krásku z padesátých let. Spousta dívek z RISD byla vyšších, štíhlejších a krásnějších než ona. Ovšem Flořina svůdnost připomínající staré pohlednice od moře muže přiváděla k šílenství. Jeden bývalý přítel poznamenal, že Flora vypadá, jako by měla sedět na klíně námořníkovi s jeho čepicí šikmo na hlavě (jinak ve velmi sporém oděvu) a svůdně mrkat.

Na vysoké se šířily zlomyslné zvěsti o tom, že Flora za své výborné známky vděčila tomu, že se svými profesory flirtovala. Ale z toho, že by si obdobně vysloužila i své místo u Graydona Jamese, který byl velmi otevřený gay, ji nikdo obviňovat nemohl. Vždyť loni dokonce *Vanity Fair* zveřejnil Jamesův citát o jeho „alergii na vaginy“, navíc devadesát procent jeho zaměstnanců byli velmi mladí a velmi pohlední muži.

Když se na Floru Fitzwilliamovou díval Graydon James, viděl jedině talent.

Pravda byla, že dostávala hrozně málo peněz, sotva s tím vyžila. A taky byla pravda, že pracovala od nevidím do nevidím a řada klientů byla příliš náročná a hrubá, jako třeba Lisa Kentová. Ale Flora pracovala s Graydonem Jamesem, geniálním designérem a následníkem trůnu království vkusu a elegantního životního stylu, kterému zatím vládl Ralph Lauren, a to díky své elegantní a tradičně střizlivé estetice, která vůbec neodpovídala jeho křiklavému a výraznému vystupování. Řadě lidí připadalo zvláštní, že někdo tak výrazně homosexuální, extravagantní a toužící po pozornosti jako Graydon James, s náklonností k hedvábným košilím od Roberta Cavalliho, výrazným očním linkám a neuvěřitelně mladým milencům, může vytvářet domy, hotely a muzea, které jsou tak střizlivě elegantní, až se z toho tají dech. Avšak Flora to chápala. Svým uměním si totiž Graydon naplňoval touhu, kterou si ve skutečném životě nikdy splnit nemohl. V Graydonových návrzích byl klid, i když majestátní, samozřejmě stálost vypovídající o minulosti a trvalosti, krása a *hloubka*. Prostory, které Graydon navrhoval, byly protilátkou na jeho povrchní, marnotratný a neklidný život plný večírků.

Jeho umění mu sloužilo k úniku a právě Flora to ze všech lidí na světě chápala snad nejlépe.

Teď už pro firmu pracovala tři roky a stala se Graydonovou pravou rukou.

Graydon James dokonce *ji*, Floru Fitzwilliamovou, žádal o rady ohledně svých návrhů. Závisel na ní, svěřoval jí velké projekty, například dům na pláži Lisy Kentové v Siasconsetu s rozpočtem třicet milionů dolarů. A příští měsíc začne Flora pracovat na asi nejžádanější zakázce na poli mezinárodního interiérového designu: renovaci idylického hradu Hanborough v anglickém Swell Valley proslaveném svou malebnou krásou. Z uměleckého a pracovního hlediska byla zakázka na Hanborough splněný sen.

Nebo minimálně bude, jakmile se zbaví téhle nantucketské noční můry.

Nesmím si stěžovat, pomyslela si Flora, když se dívala ze siasconsetských útesů na šedé vlny Atlantiku.

Už tu byla týden, bydlela v podivném hotýlku ve městě, ale proslavené kouzlo ostrova Nantucket jí zatím unikalo. Floře spíš ostrov připadal velmi depresivní, se šedými dřevěnými domky, močály plnými brusinek a kilometry větrných pláží. A to se ještě nezmínila o místních, kteří se neustále tvářili kysele, a když jste kolem nich procházeli, mračili se na vás, jako by proti vám už léta něco měli, ale neobtěžovali se vám prozradit co. Všichni tu spolu neustále byli v nějaké rozeprě. Nesmírně bohatí majitelé rekreačních usedlostí na Baxter Road jako Lisa Kentová byli na nože s místními rybáři a stálými obyvateli, kterým vadilo, že sem za neskutečné peníze dovážejí tuny písku, aby si zpevnili svá rozpadající se sídla. Flora si nedokázala představit, že by někdy mohla žít v takhle jedovaté atmosféře plné závislosti a nenávisti. Případlo jí, že šedá mračna, která se na květnové obloze stahovala, nebyla plná deště, ale malicherných venkovských sporů a hašteření. Pořádná bouřka jim všem jenom prospěje.

Patálie se Siasconsetskými útesy by, kdyby nešlo o tak tragickou záležitost, působila přímo směšně – arogantní Newyorčané se domnívají, že se můžou ubránit Atlantiku. Že dostatečně tučný šek zastaví globální oteplování a ochrání jejich vzácné domy na pláži před nevyhnutelnou katastrofou. Bylo to přímo ztělesnění onoho rčení o bláhovém muži, co si svůj dům postavil na písku! Takové věci si člověk prostě nevymyslí.

Stavbyvedoucí se obrátil na Floru. „Co teď mám dělat? Nemůžeme přece začít kopat bazén. V tom případě nám to tu radnice nechá okamžitě uzavřít.“

„Jasně že ne,“ souhlasila Flora. „Zkusím ji ještě přivést k rozumu.“

Stavbyvedoucí povytáhl obočí. Měl Floru rád. Tvrdě pracovala a dobře se s ní vycházelo, byla jiná než většina těch afektovaných architektů, na které byl zvyklý. Navíc vypadala jako Marilyn Monroe. Jenže s touhle nesnesitelnou Kentovou si očividně ukousla moc velké sousto.

„Hodně štěstí,“ popřál jí. „A než ji přivedete k rozumu? Co mám říct chlapům?“

„Řekněte jim, aby si vzali den volna. Vlastně tolik dní, kolik bude třeba. Paní Kentová jim to zaplatí. Může si to totiž dovolit.“

KAPITOLA TŘETÍ

Henry se proplétal mokřými venkovskými silničkami a s úsměvem sešlápl plyn nového Bugatti Veyronu. Když auto poskočilo dopředu, radostně si užíval řev motoru. Usoudil, že Veyron je člověkem vyrobená obdoba leoparda. Vlastně asi spíš černého pantera. Tmavý, štíhlý, elegantní a neskutečně výkonný. Henry ho přímo miloval.

V hrudníku cítil poslední záchvěvy viny z pokračování aférky s Georginou. Brzy však zmizely, jako předsmrtné mávnutí křídel chyceného motýla. Výčitky svědomí jsou jen ztráta času. Eva o tom neví a to, o čem neví, jí nemůže ublížit.

Příště už se bude chovat lépe.

To, že nestihne slavnost, si však *opravdu* vyčítal. Hlavně proto, že moc dobře věděl, jak Evě záleží na zapojení do místní komunity a podobných nemsmyslech. Ovšem doprava na cestě z Londýna byla tak hustá, že ho do Fittlescombu včas nemohl dostat ani Veyron. Seb už mu však psal, že ho při losování tomboly zastoupil. Takže nakonec všechno dobře dopadlo.

Henrymu bylo třicet a svět mu ležel u nohou. Byl úspěšný, bohatý, inteligentní, pohledný a okouzlující – tedy alespoň, když se mu chtělo. Byl zasnoubený s jednou z nejúžasnějších žen na planetě, která navíc byla velmi laskavá a věrná, což byly vlastnosti, kterých se Henrymu příliš nedostávalo. A jako poleva na sladkém dortu tvořícím život Henryho Saxton Braea tu byl hrad Hanborough.

Přes všechny úspěchy, kterých v životě dosáhl, se Henry částí duše dál cítil jako mladší syn. Když vyrůstali, vždycky věděl, že celé rodinné bohatství zdědí Seb, to ze Seba jednou bude lord Saxton Brae. Henry měl staršího bratra rád. Ono to vlastně ani jinak nešlo. Seb se navenek sice choval velmi nabuře, ale nebylo v něm nic podlého. Ale někde uvnitř, hluboko v podvědomí Henryho zřejmě svírala touha mít dům, který bude lepší než ten bratrův, než Hatchings. A nejen dům. Celé panství. Něco s velkými pozemky a budoucností, kterou bude moct odkázat dalším generacím.

Problém ale byl, že tenhle dům snů bude muset stát ve Swell Valley, což podle Henryho byla nejkrásnější část Anglie, a navíc tu Saxton Braeové žili už celé generace. Kvůli tomu neměl moc možností, některé z nich by se sice Hatchings rovnaly, ale žádná by ho nezastínila.

Hrad Hanborough byl asi ta nejpůsobivější budova v hrabství. Měl vodní příkop, pocházel už z dob Normanů, měl rozsáhlou středověkou přístavbu a stál na kopci v jižní části pahorkatiny Downs na konci kilometr a půl dlouhé příjezdové cesty s úžasnými výhledy, od moře na jihu po celé Swell Valley na severu. V místním rozsáhlém parku rostly duby, které údajně pocházely už z doby vítězství Viléma Dobyvatele v bitvě u Hastingsu. Celé panství bohužel v roce 1920 bylo darováno anglickému lidu. A dlouho se nikomu nepodařilo přijít na kličku, jak by se budova mohla vrátit do soukromých rukou.

Henry Saxton Brae však téměř nikdy nepovažoval ne za odpověď. Nějak, nikdo tak úplně přesně netušil, jak vlastně, ale podle všeho to zahrnovalo jakousi offshorovou firmu a štědrý díl akcií firmy Gigtix, se mu podařilo přesvědčit Památkový úřad i související vládní odbor a náhle se z něj stal nový majitel a zachránce Hanborough. Kvůli rozpočtovým škrtkům budova za posledních dvacet let notně zchátrala. Henry byl jeden z mála lidí, kteří měli dost peněz i odhodlání na to, aby Hanborough znovu přivedl k životu.

Konečně přestalo pršet a nad sussexskou krajinou se měkce rozlévalo zapadající slunce, pak se na obzoru náhle zaskvělo Hanborough.

Bože, to je krása, pomyslel si Henry, když se díval na tmavé věžičky jako z pohádky. Příští týden má dorazit designér Graydon James, aby spolu naplánovali rekonstrukci. Henry s Evou se dohodli, že příští léto budou mít tradiční obřad v kostele svaté Hildy a pak na Hanborough uspořádají velkou recepci pro své hvězdné hosty, aby hrad oficiálně představili jako rodinné sídlo a zahájili svůj manželský život.

Bude to nový začátek pro panství i pro Henryho.

Bude zodpovědný. Věrný. Ženatý.

Skončí jeho mládenecké dny.

A už mu zbývá jen rok...

KAPITOLA ČTVRTÁ

„Zapomeň na to, Graydone. Nebereš mě vážně!“

Graydon James se opíral o záplavu nachových a broskvových hedvábných polštářů na své pohovce B&B Italia a sledoval, jak si jeho poslední hošánek Guillermo balí věci. Jestli se tedy „balením“ rozumí, že se naparoval po bytě úplně nahý, durdil se, pohazoval hřívou havraních indiánských vlasů a čas od času si do víkendové tašky od Louise Vuittona hodil tričko.

„Nehraj divadlo, Williame,“ posmíval se mu Graydon svým proslaveným hlubokým, zastřeným kuřáckým hlasem. „Dobře víš, že si tvého talentu cením.“

„Jo, jasně,“ brblal mladík. „Všech šestnácti centimetrů.“

„Teď se pěkně podceňuješ,“ zubil se Graydon. „Spíš skoro dvaceti, řekl bych. Když se snažíš.“

„Jdi někam,“ sykl mladík.

Když se zlobí, je snad ještě hezčí, pomyslel si Graydon. V pětadesáti už libido Graydona Jamese nebylo takové jako kdysi, ale jeho umělecké oko dál dokázalo ocenit mužské tělo, zvláště když bylo tak hezky vypracované jako to Guillermove.

Graydon dobře věděl, že se mu lidé kvůli jeho mladíčkům posmívají. Že jim připadá jako trapná stará buzna, co se zoufale drží pozůstatků vlastního dávno ztraceného mládí. Ale ty lidi si klidně můžou jít někam. Graydon totiž pravdu moc dobře znal: dosáhl velkého úspěchu, byl bohatý, slavný a nesku-tečně talentovaný. Takže pro něj neplatila stejná pravidla jako pro obyčejnou lůzu. Když se mu zachtělo dvacetiletého milence, mohl si ho koupit, stejně jako si kupoval čokoládový dort, drahé sako nebo jiné věci, které mu dělaly potěšení.

Graydon James žil pro potěšení. Ale zároveň si také užíval náročné úkoly, ať už romantické, nebo pracovní. Tak plný života se Graydon necítil kvůli Guillermovu mladému, dokonalému tělu, ale kvůli situacím jako tahle. Kvůli dramatům. Napětí. Vášni. Sex byl dobrý, ale vzrušení romantického vztahu prostě nemohlo nic nahradit. Naděje a zoufalství. Agonie a extáze.

Graydon poplácal na místo vedle sebe. „Tak copak chceš, Williame? Co přesně? Pojď si to se mnou vyříkat.“

„Jmenuju se Guillermo,“ zlobil se mladík. „A dobře víš, co chci.“

Graydon znovu poklepal na pohovku. Guillermo krátce přimhouřil oči a pak přicupital k páníčkovi jako napravené štěně.

„Chci tu práci v Londýně. Ten hrad.“

Graydon vrtěl hlavou. „To není možné. Hanborough je nesmírně velká zakázka. Tu bys sám řídit nezvládl.“

„Vždyt bych přece nebyl sám,“ Guillermo staršímu muži významně položil ruku na stehno. „Mohl bys jet se mnou.“

„Jen na nějaký čas.“ Graydon zavřel oči, protože mladíkovy prsty mířily výš. „Nemohl bych z New Yorku odjet na delší dobu. Navíc bych se tam zbláznil. Venkov nesnáším. Uvědomuješ si doufám, že hrad Hanborough vůbec není v Londýně? Je v zapadákově. Nesnášel bys to tam.“

„Chci tu práci.“

Tmavě hnědé Guillermovey oči se podívaly do těch návrhářových. *Výzva.* Graydonovy zornice se roztáhly touhou.

„Jsem dobrý návrhář, Graydone.“ Guillermo vzal do rukou tvrdnoucí penis staršího muže a jemně ho stiskl.

Ne, nejsi, pomyslel si Graydon. Ale bylo těžké tu myšlenku udržet, protože Guillermovey prsty se začaly pohybovat a v něm narůstaly vlny rozkoše.

Flora Fitzwilliamová byla dobrá designérka, možná dokonce skvělá. Flora byla Graydonova chráněnka a on už jí tu zakázku na Hanborough v podstatě slíbil.

Poprvé se s Flořinou prací setkal náhodou, když ho jeden z klientů, méně důležitý člen klanu Rockefellerů, dotáhl na příšernou charitativní akci na Rhodeislandské designéřské škole. Flora byla jednou ze studentek závěrečného ročníku, jejichž práci zde ukazovali. Graydonovi stačilo vidět vzory na jejich látkách a jedinou lenošku a bylo mu jasné, že objevil perlu, vzácný a drahý nevybroušený diamant. Odvážná prostota Flořiných návrhů, její cit pro světlo a čistá estetika, elegantní a klasická, ale zároveň s mladistvým nádechem, mu připomínala nejlepší ukázky jeho vlastních počátečních výtvorů. Flora Fitzwilliamová měla něco, co Graydon také kdysi míval, ale už to ztratil. To byla nepříjemná pravda. Graydon se mohl rozhodnout, že bude jen závidět, nebo by Flořino kouzlo mohl využít k oživení vlastní sice obrovské, ale poněkud uvadající značky. Mohl by její talent pohltnout, trochu naleštit a vydávat za svůj. A když tu dívku bude správně vést, možná mu za to ještě bude vděčná.

Po několika letných dotazech na původ Flory Fitzwilliamové věděl vše, co potřeboval. Narodila se do bohaté a privilegované rodiny, ale pak o vše přišla, protože jejího otce poslali do vězení za podvod. Chudoba a hanba, kterou pak trpěli, úplně zničily její matku. Ale dospívající Flora byla z tvrdšího materiálu, dala se na umění a snažila se z té mizérie zachránit vlastními ambicemi. Tohle

bylo děvče podle Graydonova gusta: ambiciózní, umělecky nadaná a nesku-
tečně nejistá. *Ví, jaké to je, mít dobrý život a pak ho zase ztratit*, přemítal Gray-
don. *A něco takového už nebude chtít nikdy riskovat.*

Měl pravdu. Umným spojením cukru a biče – čas od času naznačeným pří-
slibem povýšení a větší odpovědnosti a neustálým vyhrožováním, že ji může
kdykoli nahradit – dokázal Graydon Flořinu hvězdu přimknout k té své, a to
poutem, které téměř nešlo rozbít.

Hlavní nebylo ani tak to, že by si tu renovaci velkolepého hradu Hanborough
zasloužila (i když to určitě platilo). Spíš si Graydon mohl být jistý, že Flora
odvede skvělou práci, a navíc pak poslušně uhne, až si Graydon přivlastní lví
podíl. No možná ne zas tak úplně poslušně. Ale nakonec to přijme. Mělo to
i další výhody. Flora v Anglii chodila na internátní školu, proto rozuměla ang-
lickým vyšším třídám a vkusu mnohem lépe než Graydon. Nový majitel
Hanborough, Henry Saxton Brae, si byl věkově mnohem bližší s Florou. Na-
víc, když bude Flora přímo na Hanborough, může Graydon bez výčitek svě-
domí pospíchat zpátky do New Yorku, který opouštěl stejně nerad jako milence.

Nebylo pochyb o tom, že Flora Fitzwilliamová se na tu zakázku hodí přímo
ideálně.

Na druhou stranu mu Flora nikdy s penisem nebude provádět věci, ke kte-
rým se právě chystal Guillermo.

Rozhodování, samé rozhodování...

Graydon mladíkovi pročísl vlasy rukou a šeptl: „Uvidíme, co se bude dát
dělat.“ Pak si vtlačil Guillermovu hlavu do klína, spokojeně zasténal a mladý
milence se pustil do práce.

Když Mason Parker uslyšel klíč v zámku, zvedl hlavu od svého Macu.

„Floro? Drahoušku? Jsi to ty?“

„Ne. Jsem šílený vrah se sekerou.“ Flora s hlasitým žuchnutím upustila kufr
na chodbě a vešla do ložnice.

Mason ležel na posteli svého dokonalého mládeneckého bytu na rohu
Bleecker Street a Broadwaye, měl na sobě boxerky od Ralphi Laurena a se-
prané triko James Perse, světlé vlasy byly ještě vlhké ze sprchy a jako obvykle
vypadal jako ideální ukázka mladíka z bohaté rodiny. Když Flora vešla do-
vnitř, tak však svůj počítač až podezřele rychle zaklapl.

Flora se široce usmála. „Tys koukal na porno?“

„Jasně že ne,“ zčervenal Mason. „Nebud' směšná.“

„Takže ti nebude vadit, když se podívám,“ prohlásila škádlivě Flora.

Než ji Mason stihl zastavit, natáhla se přes postel a vzala jeho MacBook
Air, otevřela ho a našla jakési velmi nudné grafy. „Bloomberg? To jako fakt?“

No teda. Tak to je asi pravda, co se říká: když kocour není doma, myšky mají čas studovat grafy výnosů obligací.“

„Zniš nějak zklamaně,“ poznamenal dotčeně Mason. „To bys byla radši, kdybych se díval na porno?“

„Jistě že ne. Jen tě škádlím.“

Flora ho objala kolem krku a políbila na rty. Chutnal po zubní pastě a jeho kůže voněla mýdlem značky Roger & Gallet, které používal vždycky.

Pravda byla, že Flora někdy toužila po tom, aby se Mason na porno občas díval. Nebo se přestal ovládat, oblékl si na nějakou akci nevhodnou košili nebo si zapomněl vyčistit zuby. Vlastně cokoli, díky čemu by působil normálněji, méně dokonale – více jako ona. Jiní bankéři z Wall Street manipulovali se sazbou LIBOR nebo zneužívali informace v obchodním styku. Tak proč Mason pořád musel být tak dokonalý?

To od ní samozřejmě nebylo rozumné. Flora Masona milovala a věděla, jaké má štěstí, že ho našla. Byl tak chytrý, hezký a laskavý, navíc i hrozně bohatý. Pohledné manhattanské blondaté zlatokopky přitahoval jako světlo můry. *Ale vybral si mě, připomněla si Flora. Dívku bez peněz, dobrého původu, konexí. Miluje mě.*

Masonova rodina, Parkerovi, byla bohatá už po generace, vlastnili nemovitosti v okrese Westchester na východním pobřeží a také působivou sbírku domů v New Yorku. Dobrá, tak Mason nebyl divoký, vzpurný a nepředvídatelný, jako Flořin milovaný otec Edmund. Ale Edmund Fitzwilliam skončil ve čtyřiceti ve vězení a šestačtyřiceti v hrobě. A o podobného manžela by Flora nikdy nestála.

„Čekal jsem, že se vrátíš až příští víkend,“ prohlásil Mason, vyvlékl se z Flořina objetí, vlezl do postele a odhrnul přikrývku, aby mohla vklouznout vedle něj. „Co se stalo se Zlou čarodějnici z Nantucketu?“

„Ale, pořád tam straší. Když tu spolu mluvíme, možná vysílá své létající opice,“ prohlásila Flora, svlékla se z oblečení a nechala ho na hromádce na podlaze, čímž si od Masona vysloužila nesouhlasný pohled. Když si však k němu zalezla nahá, štíhlé nohy kolem něj ovinula jako hady a přitiskla mu k hrudníku svá skvostná měkká prsa, rychle se zase rozveselil.

„Lisa není zas tak hrozná,“ prohlásila Flora, když si Mason přetáhl triko přes hlavu, čímž odhalil pevné, vysportované tělo. „Nakonec s tím bazénem dostala rozum a nechala mě odjet dřív, protože momentálně na stavbě nemám žádnou práci kromě toho, že jí dělám společnost.“

„Hmm,“ šeptl Mason a zabořil obličej do Flořina vyvinutého poprsí. V posledních týdnech mu tu opravdu chyběla a její nantucketská klientka ho vlastně vůbec nezajímala, zajímalo ho jen to, dostat se co nejdřív Floře do klína.

Příští rok touhle dobou už z nich budou manželé a Flora bude mít tolik práce s péčí o miminka a domácnost, že už jí její „kariéra“ vůbec nebude trápit. Hraní si s polštářky a vzorníky barev je moc pěkný koníček, ale Mason nedokázal Flořiny ambice jako interiérové designérky brát tak úplně vážně. Jestli chce nějak vyjádřit svou uměleckou ženskou stránku, klidně může zrenovovat jejich dům na pláži v Hamptons.

„Ta nešťastná ženská je hrozně osamělá,“ pokračovala Flora. „Její manžel ji tak zradil. Myslím, že po rozvodu úplně přišla o sebevědomí. Je to smutné.“

„Ale no tak,“ šeptl Mason a nadšeně jí rukou vklouzl mezi stehna. „Věděla, do čeho jde. Chlápka jako Steve Kent si přece nikdo nemůže vzít z lásky.“

To sice možná byla pravda, ale i tak se Flora musela ušklíbnout, když to Mason řekl nahlas.

„To je trošku cynické, nemyslíš?“

Mason zvedl oči od jejího poprsí. „Floro?“

„Ano.“

„Prosím, přestaň už mluvit.“

Mason přehodil nohy přes Flořino drobné tělo, položil se na ni a opřel se o lokty. Pak bez další přede hry vklouzl dovnitř, zavřel oči a pohyboval boky v dobře známém rytmu. Flora také zavřela oči a snažila se jeho vzrušení opětovat. Mason nebyl špatný milenec. A *opravdu* se jí po něm stýskalo. Ale z nějakého důvodu se nedokázala dostat do nálady. Možná proto, že jí před chvílí volal Graydon a nechal jí záhadný vzkaz. Něco o „změně priorit“. Flora nedokázala říct proč přesně, ale z toho vzkazu se jí svíral žaludek. Přestože byla chráněnkou Graydona Jamese, neustále ji ubíjela nejistota. A požírala jí štěstí jako vytrvalá krysa, co se prokousává lanem od výtahu. Jednou, bála se Flora, ta krysa zvítězí, lano se přetrhne a ona se z omamných výšek svého současného postavení zřítí někam do naprostého zapomnění. *Kam taky patříš*, doplnil zlomyslný hlas v její hlavě.

„Jsi v pořádku, drahoušku?“ šeptal Mason zadýchaný po orgasmu, kterého si Flora ani nevšimla.

„Hmm? Ehm, jo. Jistě.“ Políbila ho. „Je mi skvěle.“

Tentokrát ale ke Graydonovi bude neústupná. Už sebou nenechá vorat. Když ji na poslední měsíc odsoudil na Nantucket, tak jí tu zakázku dluží a moc dobře o tom ví. Se „změnami priorit“ ať se jde bodnout.

„Ani náhodou, Graydone! Tak to teda ani náhodou!“

Graydon se díval, jak mu Flora Fitzwilliamová přechází před stolem jako lev v kleci, obrovská prsa jí rozhořčeně stoupají nahoru a zase dolů a ona míří tam a zpátky. Flora si elegantně vyčesala světlé vlasy, použila jasně rudou

rtěnku a neuvěřitelně vysoké podpatky, protože chtěla vypadat co možná nejseriózněji. *Snaží se působit sebevědomě*, uvědomil si Graydon téměř lítostivě. *Tvářit se, jako že má situaci pevně v rukách*. Bylo to sice dojemné, ale předem odsouzené k neúspěchu, což oba moc dobře věděli. Na téhle lodi může být jediný kapitán, a Flora to není.

„Hrad Hanborough jsi mi slíbil,“ zuřila. „*Slíbil jsi mi to.*“

„Vím, že ano, drahoušku,“ uznal Graydon. „Ale tohle je prostě byznys. A v byznysu se musíš chovat pragmaticky. Lisa Kentová tvou práci přímo *zbožňuje*. Naznačila, že pro nás bude mít několik dalších zakázek, ale jen v případě, že se toho ujmeš ty.“

„Já to s Lisou proberu,“ navrhla Flora. „Ona to pochopí.“

Graydon náhle *zvážněl*. „Nic takového neuděláš. Pro boha živého, Floro, *vždyť by ti to mělo lichotit.*“

„No, ale tak to není,“ sykla Flora. „Nejsem ani polichocená, ani hloupá, Graydono. Tohle jsou kecy. S byznysem to nemá nic společného.“

„Co tím proboha myslíš?“

„Kdo bude dělat Hanborough?“ zeptala se vyčítavě Flora.

„Nechápu, co to má znamenat...“

„Komu jsi to za mými zády dal?“

„Na Hanborough budu pracovat já,“ procedil Graydon skrz zuby. „Aspoň na začátku.“

„Aha, *na začátku*. A potom?“

Graydon James se díval z okna na panorama New Yorku. Když Floře na tu otázku odpovídal, měl alespoň tolik slušnosti, že vypadal rozpačitě.

„Pak na všechno bude dohlížet Guillermo.“

Flora vypadala, jako by měla vyletět z kůže.

„Guillermo? Guillermo bez jakýchkoli zkušeností, natož pak talentu? Guillermo, se kterým úplnou náhodou spíš?“

„To by stačilo, Floro.“ Graydonův hlas byl jako led. „Do mého soukromého života ti nic není. Kvůli talentu, jako máš ty, jsem ochotný ke spoustě ústupků. Ale nesmíš si o sobě začít myslet, že jsi nenahraditelná.“

Flora se od něj odvrátila. Třásla se, ale tentokrát to bylo vzteky a také strachem. *Tohle je tak nefér. Tohle je tak nefér*. Do Graydonova osobního života by jí opravdu nemělo nic být. Ale když jí přímo pod nosem ukradl velkou zakázku a na stříbrném podnose ji předal jednomu ze svých hošíků, tak jí do něj něco bylo.

Na druhou stranu je to jeho firma, jeho značka. Kdyby se mu zachtělo, mohl by ji okamžitě propustit. Věděla, že zašla příliš daleko.

„Promiň.“ Když se znovu obrátila, měla v očích slzy. „Máš pravdu. To jsem neměla říkat. Ale hrad Hanborough... *Vždyť to je životní zakázka.*“

„Život trvá dost dlouhou dobu. Přijdou další takové, drahoušku,“ ujistil ji Graydon, podal jí kapesník, a když teď Flora příhodně zkrotla, opět se choval laskavě a shovívavě. „Teď ti to tak možná nepřipadá, ale je to tak.“

Flora se na něj ohromeně podívala. „Ne, nepřijdou,“ prohlásila tiše. „Možná budou další zakázky, možná i hrady. Ale takovéhle ne.“

Graydon James mlčel.

Flora měla pravdu. Hrad Hanborough byl tou nejromantičtější a nejúžasnější budovou, na jakou za svou dlouhou a úspěšnou kariéru narazil. Jeho renovace skutečně byla zakázka, kterou člověk potká jednou za život.

Kdyby Hanborough stálo v New Yorku, pustil by se do toho sám.

Flora odešla z místnosti a Graydon dělal, co mohl, aby potlačil neodbytné výčitky.

Ta okouzující kurvička Guillermo by si tu zakázku měl raději zasloužit.

KAPITOLA PÁTÁ

Eva Gunnarsonová stála u okna salonu v Hanborough a dívala se, jak Henry rázuje přes trávník a za ním následují oba Američané.

Když se na ně člověk díval, jen těžko se mohl ubránit smíchu: Henry byl v tmavých zelených manšestrácích a košili z česané bavlny tak mužný, hezký a typicky anglický, Graydon James a jeho pomocník Guillermo za ním cupitali jako dvě načančaná štěňátka.

Protože Eva pracovala jako modelka, byla zvyklá hodně času trávit mezi gayi. Ale už dlouho nepotkala nikoho tak zženštilého jako Graydon. Dorazil včera večer, oblečený byl do čehosi, co šlo popsat snad jen jako overal posetý umělými kamínky. Na botách měl menší podpatek jako tanečníci flamenka. Domluvili se, že tu zůstane jen týden – pak na vše bude měsíc, dva dohlížet ten jeho mladší kolega –, ale i tak dorazil s *osmi* sladěnými kufry z ručně šité kůže, na všech měl své iniciály vyvedené ve zlatě.

„Potkala už jsi někdy takovou buznu?“ ptal se Henry Evy včera večer v posteli s neskrývaným děsem. Pokud šlo o podobné věci, Henry byl ze staré školy. *Byly doby, kdy chlapi byli chlapi a bukvice ty věci, co rostou na bucích...*

„Co jsi čekal?“ usmívala se Eva. „Vždyť je to přece Graydon James. Všichni ví, že vedle něj i Elton John působí jako macho.“

„Myslíš, že... vždyť víš co. S tím druhým chlápkiem?“

Eva se hlasitě rozesmála. Henryho výraz byl prostě k popukání. Jako by mu z pod peřiny právě vylezl nějaký obzvlášť nechutný pavouk.

„Nemám tušení. Ale snaž se nad tím nepřemýšlet, drahoušku. Musíš si uvědomit, proč jsi je najal. Graydon James je ten nejlepší na světě.“

To byla pravda. Pro renovaci hradu Hanborough jim ho doporučil Brett Cranley, ale Henry jeho pověst znal už dávno předtím. Graydon James byl slavný po celém světě. Když s vaší nemovitostí bylo nějak spojené jeho jméno, její hodnota okamžitě narostla o několik milionů dolarů.

Graydon James byl nejlepší a Henry Saxton Brae pracoval vždy jen s těmi nejlepšími. Když teď Eva sledovala, jak Henry slavnému designérovi ukazuje jakýsi architektonický prvek, pocítila k němu záchrvěv lásky. Byl to náročný týden. Tak hrozně ji naštvál, že nestihl tu vesnickou slavnost, že spolu několik dní nemluvili.

Henry vždycky všechno omlouval prací. Vždyť to přece byl jeho nápad, přestěhovat se sem, tak by jí snad mohl pomoci ve snaze sem zapadnout.

„Ztrapnil jsi mě!“ vyčítala mu.

Henry jen pokrčil rameny. „Neměla by ses tak snadno nechat vyvést z míry, vždyť šlo jen o pitomou tombolu.“

„Tobě možná pitomá připadala. Ale něco jsi slíbil, Henry.“

„Vždyť tam byl Seb, ne? A ten to určitě moc rád udělal. Nikomu jinému kromě tebe to nevadilo, Evo.“

Nakonec to jako obvykle byla Eva, kdo ustoupil jako první, i když by se měl omlouvat spíš Henry. Jenomže ten by s ní vydržel nemluvit snad donekonečna a Eva potřebovala náklonnost a blízkost jako rostlina slunce a vodu. Jednou večer natáhla ruku a dotkla se jeho paže. On se na ni samozřejmě okamžitě vrhl jako kočka na myš a miloval se s ní s takovou prudkostí, které byl schopný jedině Henry. Za ty dva roky, co byli spolu, se Eva naučila z naléhavosti v Henryho milování čerpat velkou útechu. Pokaždé se k ní totiž choval s vášní muže, kterého právě propustili z vězení. Tak moc ji potřeboval, což ji uklidňovalo, protože jinak vystupoval velmi arogantně a chladně.

Je to složitá osobnost, říkala si Eva. Ale miluje mě. A já zase miluju jeho. Rozumím mu.

Podle Evina názoru za to, co řada lidí vnímala jako Henryho charakterové vady, mohlo jeho dětství. Vyrůstal jako druhý, přehlížený syn v rodině se starobylou tradicí, což v něm vzbudilo neuhasitelnou touhu uspět, prosadit se. Ty roky tréninku, aby se stal tenisovou hvězdou, ho naučily železnou disciplínou, ale také sobeckému jednání a zadupání protivníka do země, ať to stojí, co to stojí. Jeho citový chlad pak sváděla na to, že ho v sedmi poslali na internátní školu, a občasná manipulativní jednání pak na rozvod rodičů.

„Dej si pohov, Sigmunde,“ říkával Henry, kdykoli začala s podobnými teoriemi. Henry na psychoanalýzu příliš nevěřil, zvláště když ji na něm provozovala jeho vlastní přítelkyně. Zamiloval se do Evy, protože byla krásná a bezpodmínečně ho milovala. Ale jestli má potřebu něco napravovat a dávat dohromady, možná by měla začít s charitou. Nebo si koupit model letadýlka. Henry je na škole moc rád lepil.

Bzučení na nočním stolku Evu vylekalo.

Henryho mobil.

Automaticky ho vzala a dotkla se nové zprávy ve WhatsApp. Okamžitě se jí stáhl hrudník a udělal knedlík v krku. Na malé fotce tam totiž byla vlnadná tmavovlasá dívka, kterou Eva ještě nikdy neviděla. *Marie J.* Ve zprávě se psalo:

„Kde jsi, kocourku? Cely tyden se mi styska. Zase. Kdy se vracis do Lon-

dyna? M“ Pak následovala úplná záplava mrkajících smajlíků a srdíček, za které by se nemusela stydět kdejaká školačka.

Nesmíš se ukvapit, nařídila si Eva. Ale bylo to těžké. Zvláště když tam bylo to „zase“. Začala projíždět i předchozí zprávy od Marie J. Na její vkus tam bylo moc „kocourků“, ale nic, co by stoprocentně potvrdzovalo, že spolu mají poměr. Zatím...

„Co to děláš?“

Eva se provinile otočila. Nevšimla si, že Henry vešel dovnitř, ale najednou stál těsně za ní.

„Já bych se tě mohla zeptat na to samé,“ nedala se, protože se neovládla. „Kdo je Marie?“

„Bohužel budeš muset být konkrétnější, drahoušku,“ prohlásil Henry. „Mohla bys mi vrátit telefon, prosím?“

„Ne!“ Teď už se Eva třásla a oči měla plné slz. Zítra ráno odjížděla na focení a poslední věc, o kterou by stála, byla hádka s Henrym. Ale musí jí to nějak vysvětlit. „Chci vědět, kdo je Marie J. A proč se jí po tobě stýská a ptá se, kdy se vrátíš do Londýna. K tomuhle už se prostě nechci vracet, Henry. To prostě ne!“

„Evo.“ Henry zjihl. „Proboha živého. Marie J. je pitomá kočička, co dělá ve vinárně na Ebury Street. Jsem pravidelný zákazník.“

„Na co?“ vyhrkla hystericky Eva.

„Pravidelný zákazník ve vinárně. Už jsi ji viděla.“

„Ne, to není pravda! V životě jsem ji neviděla!“

„Ale ano,“ trval Henry trpělivě na svém. „Jen jsi na to zapomněla. Protože je úplně tuctová. Evo, přece si to nebudu rozdávat s holkou za pultem vinárny na Ebury. Za koho mě máš?“

Eva váhala. Chtěla mu věřit. Opravdu mu věřila. Většinou. Ale vzhledem k Henryho minulosti nebylo obnovení důvěry nic lehkého.

„Kde sehnala tvé číslo?“

„Jednou mě o něj poprosila, tak jsem jí ho dal.“ V Henryho hlase se ozvalo zoufalství.

„Proč?“

„Proč ne? Ježíši, kdybych ti teď začal procházet adresář, kolik chlápků bych tam asi našel? A myslíš, že je všechny znám? Jasně že ne.“

Tohle, usuzovala Eva, bude asi pravda.

„Jestli chceš poznat, co je to paranoia, tak začni chodit se supermodelkou,“ vtipkoval Henry. Pak Evě jemně vzal telefon z ruky a schoval si ho do kapsy. Pevně ji objal. „Miluju tě,“ šeptal jí do ucha.

„Já tě taky miluju.“

„Nic s ní nemám.“

Eva mu vydechla do hrudníku a úleva jí proudila celý tělem jako protilátka potlačující účinky smrtícího jedu. Vdechla vůni citronu a pačuli z Henryho vody po holení Penhaligon a najednou pocítila záchvěv touhy. Říkala si, že si ho odvede nahoru do ložnice, když vtom se ve dveřích salonu objevili Graydon James s Guillermem.

„Júúú... húúú!“ trylkoval Graydon a mával na Henryho, jako by naváděl letadlo na přistání. „Neradi vás rušíme, hrdličky. Ale s Guillermem už jsme v hlavním sále hotoví. Doufali jsme, že byste nám mohl ukázat podkroví. Seznámit nás s tím, jak bychom podle vás měli pojmout bývalé ubikace služebnictva. Jestli bez něj tedy chvilku vydržíte, Princezno.“

Mrkl na Evu a ona se na něj široce usmála. Graydon se zdál zábavný. Ale Guillermo pořád jen postával opodál, špulil se a působil znuděně, jako typický model.

„Jistě,“ Eva vyklouzla Henrymu z náručí. „Stejně jsem se chystala jít na procházku se psy.“

„Jeevesi! *Jeevesi!* Okamžitě se vrať, ty pitomej chlupáči!“

Barney Griffith si dal dlaně k puse místo tlampače a hulákal do větru. Jeho border teriér ho však naprosto ignoroval a dál se hnal do kopce k louce plné ovcí.

Barney byl vysoký, měl široká ramena, pískové vlasy, pihovaty obličej a veselé oříškové oči, díky kterým dál působil chlapecky, takže by mohl být velmi hezký, kdyby neustále nebyl tak neupravený. Držel svůj nejvzácnější majetek, spolehlivý fotoaparát Nikon D100, který ho ještě v době, kdy byl Barney zaměstnaný, stál měsíční plat, rozběhl se za psem a téměř okamžitě ho začalo píchat v boku. Na svou obranu musel uvést, že i když už byl téměř červen, měsíc vytrvalého deště pahorkatinu Downs natolik rozbahnil, že bez holínek by se ven vydal jenom šílenec. Tudíž Barney nebyl úplně oblečený na sprint, měl na sobě gumovky a staré plátěné zahradnické kalhoty. Ale i kdyby snad měl elastáky a běžecké boty, musel uznat, že je úplně z formy. O jeho novém životě spisovatele trvale žijícího na venkově se dala říct spousta věcí. Rozhodně pro něj platilo, že hodně času trávil sezením na zadku a požíváním polomáčených piškotů s marmeládou. Když ještě pracoval v Londýně jako právník, tak měl aspoň členskou průkazku do fitka. Sice ji nikdy nevyužíval, ale stačilo ji mít v peněžence a hned člověk pár kalorií spalil...

„Pro boha živého, Jeevesi!“ Barney lupal po dechu jako astmatický důchodce, tvář měl zalitou potem a překonal hřeben právě včas na to, aby spatřil neuvěřitelně krásnou blondýnu, jak vychází z lesa. Byla vysoká, na sobě měla žluté letní šaty, které zdůrazňovaly její štíhlý pas i nekonečně dlouhé nohy

obuté do gumovek. U nohou jí poslušně našlapovali dva velmi udržovaní irští setři, jejichž měděné kožichy se leskly a vlnily ve větru, a působili, jako by dělali konkurz na reklamu na krmivo pro psy.

„Neviděla jste...“ lapal po dechu Barney, na kterém i tak byl znát jeho irský přízvuk, „...zabláceného... teriéra? Ten převít... mi utekl.“

„Bohužel ne,“ odpověděla mu bohyně. Měla lehký náznak jakéhosi přízvuku a vypadala nějak povědomě, jen působila naprosto nedotknutelně. „Mám vám pomoci s hledáním?“

Právě v tu chvíli se unavený, ale rozhodně nijak provinilý Jeeves rozhodl vrátit k páníčkovi. Hlavou Barneyemu narazil do kotníků, protože se zoufale snažil seznámit s oběma irskými setry, kteří ovšem s královským pohrdáním upínali svou pozornost k horizontu. Vypadalo to, jako by se nějaký vandrák snažil bavit se dvěma filmovými hvězdami. Například sestrami Gaborovými v dobách největší slávy.

Barney Jeevesovi opět nasadil vodítko a konečně se mu podařilo popadnout dech.

„Díky za nabídku.“ Usmál se na bohyni. „Ale už je zpátky.“

„To vidím.“ Bohyně mu úsměv oplátila. „Mimochodem, já jsem Eva.“

Eva! Ale jistě. Ta tvář té podprsenky, co si má brát toho, jak se to jenom jmenuje, s tím hradem.

„Barney. Barney Griffith. Podal bych vám ruku, ale jsem zpocenený jako dveře od chlíva.“

„To je v pořádku. Dnes je krásný den na trochu pohybu.“ Eva se sklonila a láskyplně podrbala Jeevese. Barney si všiml, že má na prstě obrovský diamant. To je úplná gibraltarská skála. Muselo to stát víc než jeho domek.

„Máte moc hezkého psa,“ poznamenala. „Jak se jmenuje?“

„Jeeves. Je váš.“ Barney jí nabídl vodítko. „A vlastně ani nežertuju. Je to malej haj... zlobílek. Vůbec není jako vaši psi.“ Obdivně pozoroval setry, kteří klidně seděli své paní po boku. „Jsou dokonalí.“

„Díky. Tohle je Whisky a tohle Soda. Jsou to hodné holky, ale vlastně patří Henrymu.“

„Tak to už se mi zas tak nelíbí,“ široce se usmál Barney. Bylo to zvláštní. Ona sice byla přímo neuvěřitelně krásná, ale on s ní i tak mluvil jako se starým kamarádem, aniž by se mu žaludek svíral nervozitou, tak jako s jinými ženami, které se mu líbily. Když poprvé potkal Maud, sotva dokázal dát dohromady větu.

Proč už zase myslíš na Maud?

Maud s Barneyem chodila více než rok a nedávno ho nechala, vypadalo to, že tentokrát už definitivně. Po e-mailu.

„Už tě v tomhle divadýlku nehodlám dál podporovat,“ napsala mu Maud.

(Jako by ho někdy předtím podporovala!) „Ty nejsi žádný spisovatel, Barney. Jsi nezaměstnaný firemní právník, co se poflakuje u počítače. Jestli chceš, klidně si svou budoucnost zahazuj, ale nečekej, že u toho budu i já.“

Barney už začal minimálně osm konceptů odpovědi. On nezahazoval budoucnost, ale následoval své srdce, což by Maud možná pochopila, kdyby taky nějaké měla.

„Ne všechno se dá měřit na libry a pence!“ začal jeden z e-mailů. Jenomže ani jeden z nich pochopitelně nedokončil.

Maud měla pravdu. Jak se může považovat za spisovatele, když nedokončí ani obyčejný e-mail?

Pak začal znovu věnovat pozornost Eviným psům a zeptal se. „Jak to, že mají tak lesklou srst? Jako, jsou vůbec živí?“

Eva se zahihňala.

„Myslím to vážně. Kolikrát denně je musíte koupat? Nebo snad v tom vašem hradě máte personál, který to má na starost?“

„To úplně ne.“

Setkání s tímhle vtipným a hovorným Irem bylo milé. Moc ráda zmizela z Hanborough a pročistila si hlavu. Eva Henrymu ty jeho výmluvy ohledně koketní zprávy přes WhatsApp zpočátku věřila. Když se však sama procházela po lese, znovu se začínaly objevovat pochybnosti.

Asi před rokem měl Henry několik aférek. Vlastně to spíš byly vztahy na jednu noc, ale i tak Evu hluboce zranily. Když sebrala dost odvahy a rozhodla se, že ho opustí, sesypal se, rozplakal, slíbil jí, že se jednou provždy změní, a požádal ji o ruku. Tehdy to udělal poprvé a Eva s vypětím všech sil odmítla. V té době totiž Henry projevoval svou lítost jen obyčejnými slovy. V následujících měsících však koupil Hanborough, přestěhoval se na venkov (mimo pokušení?) a svou oddanost Evě prokazoval spoustou nejrůznějších způsobů, menších i větších, které vyvrcholily druhou žádostí o ruku, doplněnou o masivní osmikarátový diamant. Tentokrát už Eva řekla ano.

Teď byla tady, plánovala jejich svatbu, pomáhala Henryho designérům vybírat barvy stěn i závěsů. Kdyby ji zase začal podvádět, už by to nezahládla.

„No, mířím do Brockhurstu,“ vysvětloval Barney. „Určitě se ještě někde potkáme.“

„Půjdu s vámi,“ navrhla Eva k jeho údivu a vykročila po jeho boku. Barneyho napadlo, že asi bude osamělá. Možná je pravda to, co se říká, že ze supermodelek mají všichni takový strach, že se je bojí oslovit. Ona ale přece žila s tím svým skvělým a krásným snoubencem, takže to asi zas až taková pravda nebyla.

„Vlastně tu tak úplně nejsem kvůli pohybu,“ přiznal Barney a ujistil se, že Jeevese drží nakrátko, když vyrazili po strmém svahu.

„Ne?“

Zavrtěl hlavou. „Rád bych tvrdil, že se procházím kvůli inspiraci. Jsem totiž spisovatel, víte? Ale ve skutečnosti se jenom chci ulít od psaní.“

„Vy píšete knihy?“ ptala se ohromeně Eva.

„Teoreticky vzato,“ začal Barney, „bych *měl* psát knihu.“

„Spisovatel a fotograf?“ Eva se podívala na Nikon, který mu visel kolem krku. „To je dost dobré.“

„Ale ne,“ zrudl Barney. „Fotografování je jen takový koníček.“

„Panebože!“

V tu chvíli se, zdánlivě zničehonic, všude kolem vyrojila smečka loveckých psů následovaná hlasitým dusotem kopyt. Eva přitáhla Whisky se Sodou těsně k sobě, přitiskla se ke stromu a ohromeně sledovala jezdce v červených kabátech, jak se prohnaní mlázím a opět se řítí do otevřené krajiny. V čele skupiny poznala svého švagra Sebastiana, ten však byl natolik zabraný do sledování kořisti, že si jí nevšiml.

„Nevypadají přímo úžasně?“ Eva se v úžasu otočila na Barneyho, zatímco jezdci jeden po druhém klusalí po kopcích, se psy hlasitě štěkajícími před nimi, podle všeho už blízko kořisti. „Ve Švédsku nic takového nemáme. Viděl jste lišku?“

„Ne.“ Barney vypadal mnohem méně spokojeně. „Ale doufám, že se té mršce podařilo utéct.“

„Aha. Vy nemáte lov rád?“

„Nesnáším ho. Je to kruté a plné snobství, navíc je to příšerně nebezpečné. Vždyť nás teď málem rozdupali.“

Eva nic neříkala. Teď sice jednoznačně přeháněl, ale i tak bylo jeho přesvědčení jasně viditelné. Chtěla změnit téma, vrátit se k té lehkovážné a vtipné konverzaci, kterou vedli předtím. Ale než k tomu dostala příležitost, Barney jí příkře oznámil, že se musí vrátit zpátky k práci, otočil se a po slabém náznaku rozloučení ji tam nechal stát.

Eva ho sledovala, jak odchází, a připadala si podivně sklesle. Předtím se zdál tak milý.

Hvízdla na psy, obrátila se a vykročila na dlouhou cestu zpátky na Hanborough. Když si uvědomila, že zítra touhle dobou už bude na focení v Miláně, ve světě tak naprosto odlišném od tohoto, jak jen to je možné, připadalo jí to přímo neskutečné.

Možná jí prospěje, že odsud na chvíli odjede. Po té záležitosti se zprávou v Henryho telefonu jí v ústech zbyla kyselá pachuč. A po odloučení se to mezi ní a Henrym pokaždé zlepšilo.

*

Graydon James vzdychl úlevou, když ho portýr dovedl do jeho apartmá v Dorchesteru.

Sice to nebyl jeho milovaný Manhattan. Ale aspoň byl v Londýně a konečně se zbavil dusivého ticha ve Swell Valley, s těmi nechutně zelenými kopečky, ovceci a čerstvým vzduchem. Jak tam lidi můžou žít? Mladí, krásní lidé v nejlepších letech jako Henry Saxton Brae? Vždyť je zločin proti lidskosti, že je ten hoch heterák. Ale dokonce i Graydon James poznal, kdy je to marné. A na marné toužení už byl moc starý. Moc starý byl i na Guillermovo neustálé stěžování a kňourání, že ho na Hanborough „ze všeho důležitého vynechávají“.

„Baví se jenom s tebou,“ durdil se Guillermo včera večer v posteli a trucoval jako malé dítě, že se Henry radši baví s mistrem než s pouhým učedníkem. „Nezajímal se o můj názor vůbec na nic. Ani na plány s ložnicí majitelů domu, ani na ty benátské štuky nebo látky. Na nic! Jako by si myslel, že jsem jen nějaký tvůj slouha.“ Uraženě se díval na své pevné břišní svaly a jeho obrovský penis mu zplihle ležel mezi nohama a trucoval stejně jako jeho majitel.

„Vždyť to taky jsi,“ okřikl ho naježeně Graydon. Už kolem Guillermova ega odmítal našlapovat po špičkách. To místo přece dostal, ne? „Ať už se ti to líbí, nebo ne, já jsem tady šéf. A klienti se radši baví se šéfem. Pak jim připadá, že dostávají, za co si zaplatili. A když to nemůžeš vydržet, pak sis vybral špatnou profesi, drahoušku.“

Stavební plány na rekonstrukci hradu už připravil architekt, ale Graydon si stanovil podmínku, že se o celý projekt postará jeho tým, od základů až po květinovou výzdobu. Jako vedoucí projektu bude Guillermo muset pracovat osmnáct hodin denně a ty své dokonale udržované ručičky si pěkně zamaže. A fakt, že už si na klienta stěžuje teď, a navíc během klíčového prvního týdne jednání přímo na stavbě vůbec ničím nepřispěl, nevěstil nic dobrého.

„Teď budu pár dnů ve městě,“ informoval ho Graydon odměřeně. „Slečna Wonderkozová odjela kvůli práci, takže tu Krásného Henryho budeš mít jen sám pro sebe. Tak uvidíme, jestli se ti ho podaří přesvědčit, že jsi víc než jen hezká tvářička.“ Graydon Guillerma chytil za ruku a dal si ji kolem penisu. „A uvidíme, jestli se ti podaří mě přesvědčit, že jsem neudělal obrovskou chybu, když jsem ti ten projekt svěřil.“

Nemohl Guillermovi upřít, že sex i nadále byl přímo skvělý. Ale Graydon začínal mít dost jeho chování.

Graydon hodil kufr na postel a objednal si od pokojové služby dvojité espresso s mandlovými sušenkami – to byla další věc, která na venkově nestála za nic. Káva. Henry Saxton Brae pil instantní z Tesca. Kdyby náhodou byly nějaké pochybnosti o jeho sexualitě, tohle by vše rozhodlo. Graydon si una-

veně kontroloval vzkazy, ignoroval ten od účetního, všiml si, že má tři od Flory, která ho prosila, aby jí dovolil odjet z Nantucketu, a jeden od budoucího možného klienta, ruského oligarchy, který vlastnil úplný palác přímo naproti londýnskému Hyde Parku. Když si vyslechl ten od časopisu *Svět interiérů*, okamžitě se probral k životu.

„Dobré odpoledne, pane Jamesi. Jmenuji se Carly di Angelová. Děláme hlavní článek pro naše zářijové vydání o nejkrásnějších městských bytech světa. Tak jsme si říkali, jestli by si s námi Flora Fitzwilliamová nepromluvila o Padesáté šesté západní ulici. Snažila jsem se s ní spojit přímo, ale nemůžu se jí dovolat. Tuším, že je někde na ostrově...“

Graydon jí okamžitě volal zpátky.

„Slečna di Angelová? Tady je Graydon James. Flora bohužel momentálně není k dispozici, ale já náhodou jsem v Londýně a moc rád s vámi naši práci na Padesáté šesté západní proberu. Možná o tom nevíte, ale celou akci jsem měl na starost já.“

Pak zavěsil a předl rozkoší.

Graydon na úžasném střešním apartmá Lucy Gianottiho na Manhattanu neudělal ani čárku. Všechno to byla Flořina práce, od začátku do konce, a baseballová legenda byla z výsledku úplně bez sebe nadšením. Ale ten projekt získala firma GJD – Graydon James Designs. A z toho důvodu byla Padesátá šestá západní vlastně jeho dílo. Stejně tak jako Hanborough nebo to bláznivé sídlo Lisy Kentové v Siasconsetu a cokoli jiného, na čem budou dělat jeho lidé.

A jestli se to Floře, Guillermovi nebo jinému nevďěčníkovi nebude líbit, může si příštích třicet let budovat vlastní impérium. Bez skvělého Graydona Jamese by nikdo z nich vůbec ničeho nedosáhl.

Graydon se podíval na své hodinky Cartier Roadster, speciální edici posetou diamanty. Tenhle doplněk byl tak nechutně okázalý, že by si jeho nákup pomyslel snad i rapový magnát. Schůzku s báječnou slečnou di Angelovou měl za dvě hodiny v The Wolseley. Takže mu zbude asi tak dost času na to, aby si nechal vyžehlit košili a odskočil si do lázni na malou manikúru.

Panebože, je tak příjemné vrátit se zpátky do civilizace.

KAPITOLA ŠESTÁ

Henry Saxton Brae měl mizernou náladu.

Tak zaprvé, ta pitomá koza z vinárny, jejíž zpráva mu málem způsobila vážné problémy s Evou, se odmítala jen tak vzdát a vyhrožovala mu, že podrobnosti o své „aférce“ s Henrym prodá listu *Daily Mirror*. (Ve skutečnosti to bylo jen několik nocí, kdy si to opilí rozdávali v úklidové komoře.)

„Jen do toho,“ obořil se na ni sžíravým tónem Henry. „*Mirror* totiž čte jenom plebs. Takže žádný z mých známých nebude mít ani tušení, že vůbec existuješ.“

Ale nakonec musel zajet do Londýna a snažil se ji přivést k rozumu. (Henryho právník ho totiž trpělivě upozornil, že zveřejňování pravdivých informací skutečně není zločin a že soudní zákaz by nezískal od žádného soudu v téhle zemi.)

Když Marii konečně vše rozmluvil, byl povoláný na Hatchings na „životně důležitou“ rodinnou schůzku, a to příšernou patolízalskou ženou svého bratra, Kate, která se nikdy nevymanila ze střední třídy, ale zároveň měla nos pořádně nahoru. Ukázalo se, že jde jen o nějaký nesmysl o tom, že věnují peníze Venkovskému svazu zastánců lovu do „válečného fondu“, který měl být využíván, kdyby náhodou došlo k té katastrofě a k moci se dostali labouristé prosazující zákaz lovu.

„Je to otázka života a smrti, Henry,“ oznámil mu nadutě Sebastian bez jakékoli známky ironie. „Naše generace je poslední obranná linie. Jsme jak ty zatracené pláže v Normandii.“

Henry obrátil oči v sloup. „Ale no tak, Sebe.“

„Tobě to asi nedochází. V téhle zemi by mohl být lov úplně zakázán,“ dodala dramaticky a naprosto zbytečně lady Saxton Braeová. „Vymazán z povrchu zemského!“

Kate měla nešťastný zvyk, že s manželovým bohatším a úspěšnějším bratrem mluvila svrchu. Velmi se jí dotklo, že Henry koupil Hanborough a vrátil se zpátky do Swell Valley („našeho údolí“), aby se Sebastiana pokusil připravit o pozici hlavy rodiny. Zároveň byla dost chytrá na to, aby jí došlo, že společensky se zase dívá svrchu Henry na ni. I když získala titul lady Saxton Braeová, ve švagrových očích se tím nic nezměnilo.

„Tobě zase asi nedochází, Kate,“ zívá Henry významně, „že mně je to úplně jedno.“

„Tak klid, klid,“ mumlal rozpačitě Sebastian. Nový lord Saxton Brae totiž nesnášel konflikty, zvláště v rodině. „Na lovu přece záleží nám všem. Na zachování tradic.“

„Tak proč si to nezaplátíš sám?“ zeptal se otevřeně Henry. „Místo abys šel žadonit ke mně?“

„Nikdo tu o nic *nežadoní*,“ sykla Kate.

Měla prohnutá záda jako kočka. Henry si všiml, že v jejím kdysi pohledném obličejí přibyly vrásky. Když se zlobila, jako třeba teď, vypadal ještě vrásčivěji. Brzy se ty její našťavaně semknuté rty úplně ztratí. Sice mívala pěknou postavu, ale dnes se jako obvykle skrývala v beztvarych šatech Country Casuals, ve kterých vypadala o dvacet let starší. Ani chování panovačné učitelky jí příliš neprospívalo.

„Dobře víš, že my nejsme tak bohatí jako ty.“

„Tak by se to taky dalo říct,“ schválně ji popichoval Henry.

„Naší hlavní prioritou je péče o chod Hatchings!“ Kate vypadala, jako by jí brzy měla z uší začít vycházet pára. „Nemáš ponětí o tom, pod jakým tlakem je tvůj bratr. Tohle panství je prostě obrovské.“

„Já vím. Já se tady totiž narodil.“

„Sebastian lov podporuje řadou jiných způsobů.“

„Ale šek bych měl vypsát já. Nemám pravdu?“

„Není to pro nás, bratříčku,“ namítl Sebastian. „Je to pro budoucí generace Angličanů. Všichni musíme přispět k dílu. Tvá země tě potřebuje a tak podobně.“

Nakonec Henry kvůli Sebovi s darem souhlasil, ale tak se zlobil kvůli tomu, že ho takhle donutili, a kvůli Kateiným arogantním tvrzením, že se rozhodl nezůstat přes noc.

„Musíš tu přece přespát,“ prohlásila povýšeně Kate po večeři. „Trváme na tom, že ano, drahoušku? Sebastian i já chceme, abys Hatchings dál považoval za svůj domov, Henry.“

„Já Hatchings za domov nemusím *považovat*. Tohle totiž můj domov *je*,“ setřel ji Henry. „Ale díkybohu není jediný. Vzhledem k tomu, že jsem bohatý, mám v životě spoustu možností, víš? Ven se doprovodím sám.“

Když se vrátil na Hanborough, bylo už po půlnoci. Úplněk na staré kameny hradu vrhal strašidelnou záři a nehybná voda ve vodním příkopu se leskla jako tekuté stříbro.

Henry na Hanborough jezdíval jako kluk a hrál si v těch normanských ruinách na schovávanou. V té době se tam ještě platilo vstupné a chodili sem turisté, ale v šest večer odcházeli všichni zaměstnanci domů, a protože hrad byl

prázdný, nikdo se neobtěžoval s jeho zamykáním. Někdy, když ho před důležitými zápasy svírala nervozita, Henry zavřel oči a Hanborough si představoval. Vždy to bylo jeho šťastné místo. Bylo pro něj jako stvořené. Byl předurčený k tomu ho vlastnit. Přímo na něj čekalo. Ale zároveň pro něj bývalo až mučivě nedostupné.

Jako dospělý, dokonce ani poté, co získal veškerý svůj majetek, nikdy úplně nevěřil tomu, že by ho někdy mohl vlastnit. Ale teď se to stalo.

Jako tenista se nikdy neprosadil do absolutní špičky, což ho přes všechno to, co dokázal, stále ještě trápilo. Ale vlastnictví hradu Hanborough byl jeden ze snů, které si Henry splnil.

Dnes večer na hradě svítila jen dvě světla, obě v západním křídle nejmodernější části hradu, vybudované v roce 1705. Henry souhlasil, aby Guillermo, podivný a nafoukaný designér, kterému Graydon James celou rekonstrukci svěřil, v prvních dvou měsících bydlel přímo na hradě, než se práce pořádně rozjedou. Henry si na Guillerma právě nepotrpěl. Připadal mu urážlivý a málo otevřený, naprosto mu chybělo charisma a umělecký cit jeho šéfa. Graydon ho však ujistil, že ten mladík je báječný designér, navíc skvěle dokáže řídit všechny subdodavatele, architektky a další zúčastněné.

„Když bude svou práci dělat, jak má, tak mu nezbude čas na to, jezdit domů,“ líčil Henrymu Graydon, což vzhledem k astronomickým částkám, které Henry musel firmě GJD za rekonstrukci platit, znělo povzbudivě.

Naštěstí byl dům opravdu velký. Guillermo měl v západním křídle vlastní ložnici, obývací pokoj i malou kuchyňku. Eva s Henrym obývali starou středověkou budovu, která tvořila jižní část hradu a měla výhled na úžasnou hanboroughskou oboru. Tudíž neexistoval důvod, proč by se jejich a Guillermovy cesty měly nějak zkřížit.

Henry otevřel staré dřevěné dveře, tlusté přes půl metru, stoupal po kameném točitém schodišti do svého pokoje a mrzelo ho, že Eva není doma. Byl na její kariéru i obrovské úspěchy v modelingu hrdý. Ale když byla pryč, tak se mu po ní hrozně stýskalo.

Henryho a Sebastianova matka Gina umřela na rakovinu prsu, když bylo Henrymu jedenáct a Sebovi dvacet. Ani před její smrtí s ní Henry netrávil moc času. Gina Saxton Braeová byla velká dáma, vyhledávaná hostitelka i návštěvnice večírků. I když své syny velmi milovala, rozhodně byste ji nemohli charakterizovat jako obětavou matku. Na běžnou denní péči lord a lady Saxton Braeovi zaměstnávali skvělé a oddané chůvy. Henry své dětství nepovažoval za nešťastné. Na nepřítomnost matky si postupně zvykl, ale její předčasná smrt způsobila prudký obrat v jeho citovém životě. Eva se chovala velmi mateřsky – její pečující chování byla jedna z věcí, která ho na ní tolik přitahovala. I když

už jí byl tolikrát nevěrný, Eva pro něj vždy představovala mateřskou loď, a když s ním nebyla, Henry se pokaždé cítil trochu ztracený. Dnes však jeho osamělost netrvala dlouho. Když si Henry zalezl do postele, tak mu najednou došlo, jak strašně je unavený. Všechno to napětí kvůli Marii J a frustrace, kterou v něm vyvolala cesta na Hatchings, ho zjevně vyčerpaly víc, než myslel. Během několika minut upadl do hlubokého a bezesného spánku.

Zvuk, který ho probudil, nebyl nijak hlasitý. Bylo to spíš takové jemné šustění. Ale nějaký šestý smysl Henrymu napovídal, že to není červnový větřík pohrávající si s listy na jilmech za okny ani šramocení myši v hradních okapech.

Něco se dělo.

Někdo byl v domě.

Prudce se posadil a poslouchal.

Pak se to ozvalo znovu. Šramocení s jakýmsi zvonivým, kovovým zvukem, jako by někdo pomalu rukou projížděl nádobu plnou pivních zátek. A vycházelo to z druhé strany chodby. Z Eviny šatny.

Henry bez rozmyslu vyskočil úplně nahý z postele, popadl první těžký předmět, který měl po ruce, mramorovou lampičku z nočního stolku, a s křikem vyrazil do šatny, aby dopadl vetřelce.

„Áááá!“ ječel Henry s lampičkou nad hlavou a chystal se lupiči prorazit lebku.

„Áááá!“ ječel Guillermo, padl na kolena a v hrůze se choužil do klubíčka. Měl na sobě neuvěřitelně nachové hedvábné pyžamo. Nad ním byla na toaletním stolku rozložená Evina šperkovnice, všechny její prsteny a náhrdelníky byly nedbale poházené po lakovaném dřevě. „Nezabíjejte mě! Prosím! Já... já... nevěděl, že jste doma.“

Henry se podíval z Guillerma na šperkovnici a pak zase zpátky.

„To vidím. Ty hnusnej zlodějíčku!“ Zvedl lampičku výš. Guillermo se nahrbil jako pes, kterého se právě jeho pán chystá zbít. Jeho nepřilíš úspěšnou kariéru vždy brzdila závislost na kokainu, kterou z ubohé mzdy, co dostával od Graydona, rozhodně nezvládal financovat. Ale dokonce i Guillermo chápal, že teď je definitivně se vším konec. A kvůli Henryho nahotě vše působilo ještě hrozivěji, vypadal jako jakýsi divoký bojovník, jeho obrovský a silný penis se Guillermovi pohupoval přímo před očima.

„Není to tak, jak to vypadá!“ kotal zoufale Guillermo.

„To teda sakra je,“ hulákal Henry. „Zmiz mi z domu.“

„Jistě, samozřejmě.“ Guillermo se postavil, couval od Henryho a plížil se ke dveřím. „Můžu vás ujistit, že je to jenom nedorozumění, ale já... já hned ráno odjedu.“

„Hned!“ zahulákal Henry. „Vypadni hned, než zavolám policii, aby si pro tebe dojeli. Nebo něco ještě horšího.“ Významně přimhouřil oči.

Guillermo kolem něj proklouzl jako jakýsi nachový úhoř a s hysterickým vzlykotem vyrazil chodbou do západního křídla.

Henry tam chvíli stál v šoku.

Opravdu se to teď stalo? Opravdu se gigolo Graydona Jamese právě pokusil ukrást diamanty jeho snoubenky?

Ten teda má pořádnou drzost.

Ale na všem zlém lze najít i něco dobrého. V tomhle případě hned dvě věci. Jednak se jednou provždy zbaví toho příšerného Guillerma a jednak se cena rekonstrukce Hanborough sníží o polovinu.

Hned ráno Henry zavolá Graydonovi Jamesovi, aby s ním vyjednal novou smlouvu.

S úsměvem se vrátil do postele.